

Opholdstilladelse til gæstearbejders barn

Anmodet justitsministeriet om at tage en sag om opholdstilladelse til et barn af en herboende pakistansk gæstearbejder op til fornyet overvejelse, selv om barnets moder fortsat boede i Pakistan.

FOB nr. 80.100

(J. nr. 1979-1455-613).

A klagede over, at justitsministeriet havde tiltrådt en afgørelse fra tilsynet med udlændinge, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse til hans søn, B, der var født den 21. november 1962, blev afslået.

Det fremgik af sagen, at A indrejste her til landet i 1970, og at han siden 1976 havde haft tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse. Han havde 2 hustruer - som han var blevet gift med i Pakistan - nemlig C, som han blev gift med i 1960, og som stadig boede i Pakistan, og D, som han blev gift med i 1976, og som i 1978 fik opholdstilladelse her i landet.

B er født i ægteskabet mellem A og C. Han boede og havde altid boet i Pakistan ligesom sin moder. I 1979 søgte B gennem ambassaden i Pakistan om opholdstilladelse her i landet, idet han ønskede at tage ophold her hos sin fader og at få arbejde her i landet. Ambassaden forelagde sagen for tilsynet med udlændinge, der i skrivelse af 4. juli 1979 meddelte ambassaden, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke kunne bevilges, »da reglerne om familiesammenføring ikke er opfyldt«.

Ved personlig henvendelse i justitsministeriet den 10. juli 1979 klagede A til ministeriet over tilsynets afgørelse.

Justitsministeriet indhentede i den anledning en udtalelse af 25. juli 1979 fra tilsynet med udlændinge, der henstillede, at tilsynets afgørelse af 4. juli 1979 blev fastholdt.

I skrivelse af 20. august 1979 meddelte justitsministeriet A, at ministeriet efter en gennemgang af sagen ikke fandt grundlag for at ændre tilsynets afgørelse.

I skrivelse af 3. september 1979 rettede A på ny henvendelse til justitsministeriet, idet han udbad sig en nærmere begrundelse for afslaget, herunder oplysning om, »hvad de regler om familiesammenføring, som (tilsynet med udlændinge) anfører ikke er opfyldt, måtte gå ud på«.

I skrivelse af 6. september 1979 meddelte justitsministeriet A, at den trufne afgørelse var i overensstemmelse med sædvanlig praksis, idet hans søn ikke opfyldte betingelserne for familiesammenføring, da hans moder ikke opholdt sig her i landet.

I skrivelse af 8. oktober 1979 meddelte A justitsministeriet, at ministeriets begrundelse undrede ham, idet han kunne nævne - og nævnte - en række eksempler på pakistanske statsborgere, der havde fået opholdstilladelse her i

landet, uanset at »moderen hverken opholdt sig her i landet eller er ankommet sammen med børnene«.

Tilsynet med udlændinge afgav en udførlig redegørelse af 27. november 1979 vedrørende de eksempler, A havde nævnt på pakistanske statsborgere, der havde fået opholdstilladelse her i landet, uanset at moderen boede i Pakistan. Redegørelsen viste, at i det omfang, de personer, A havde nævnt, kunne identificeres, drejede det sig om personer, der var indrejst her til landet før det såkaldte gæstearbejderstop af 29. november 1973.

Justitsministeriet meddelte derefter i skrivelse af 5. december 1979 A, at ministeriet efter en fornyet gennemgang af sagen måtte fastholde sin afgørelse af 20. august 1979.

I klagen til mig anførte A følgende:

»...

Jeg er helt klar over, at en sådan opholdstilladelse på nuværende tidspunkt kun gives efter en konkret vurdering (jfr. Betænkning nr. 882 om udlændingelovgivningen, Administrative retningslinier, side 81, 3. afsn.), men jeg har i min sidste skrivelse til justitsministeriet netop henvist til en lang række familier, hvor en af forældrene har fået opholdstilladelse til deres særbørn, således at det tydeligt fremgår heraf, at det ikke er fremmedpolitikets sædvanlige praksis at afslå opholdstilladelse til særbørn generelt. Ydermere fremgår det af ovennævnte betænkning, at denne anbefaler tværtimod, at særbørn skal have ret til opholdstilladelse.

...«

Tilsynet med udlændinge henviste i en udtalelse af 9. januar 1980 til tilsynets skrivelser af 27. november og 25. juli 1979 til ministeriet. Tilsynet havde ikke fundet, at A's klage til mig gav tilsynet anledning til yderligere bemærkninger.

Justitsministeriet henholdt sig i en udtalelse af 17. januar 1980 til de tidligere truffne afgørelser.

I en skrivelse til justitsministeriet anførte jeg herefter følgende:

»Nærmere retningslinjer for meddelelse af opholdstilladelse til udlændinge med pårørende her i landet blev fastsat i justitsministeriets skrivelse af 25. juni 1976 til tilsynet med udlændinge. Efter afsnit 2, pkt. 1, i denne skrivelse kan der gives opholdstilladelse til børn under 20 år, hvis begge forældre opholder sig her i landet. Der kan tillige gives opholdstilladelse til børn, hvis den herboende fader eller moder er enke/enkemand, fraskilt eller frasepareret og har forældremyndigheden over barnet.

Det ville således have været en fravigelse af disse retningslinjer for meddelelse af opholdstilladelse på grundlag af »familiesammenføring«, om der var blevet meddelt (A) opholdstilladelse.

(A) har i skrivelse af 10. december 1979 til mig - som det fremgår af citatet ovenfor - henvist til udvalgsbetænkning nr. 882/1979 om udlændingelovgivningen (afgivet i september 1979 af justitsministeriets fremmedlovsudvalg).

I det udkast til bekendtgørelse om udlændinges adgang til og ophold i landet, som er udarbejdet af udvalget (betænkningens s. 50 ff), foreslås ændrede regler om meddelelse af opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring. Udkastets § 25, stk. 1, nr. 3 (betænkningens s. 56), indeholder følgende bestemmelse:

»Til følgende udlændinge udstedes opholdstilladelse under hensyn til deres tilknytning til Danmark:

...

3. Mindreårigt barn af en her fast boende dansk eller udenlandsk statsborger eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver.

...«

Bestemmelsen er nu optaget i § 25 i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 196 af 23. maj 1980 om udlændinges adgang til ophold i Danmark (ikrafttrådt den 1. juni 1980).

(A) har i sin ovennævnte skrivelse til mig omtalt udvalgets bemærkninger til denne bestemmelse, der indeholdes i betænkningen, s. 81, hvori det bl. a. anføres:

»...

Forslaget medfører en udvidelse af adgangen til opholdstilladelse for børn, idet det hidtil har været en betingelse, at begge barnets forældre opholder sig i Danmark. Efter forslaget er det tilstrækkeligt, at en af forældremyndighedens indehavere opholder sig her. Forslaget giver endvidere ægtefællernes særbørn ret til opholdstilladelse. Disse har hidtil kun fået opholdstilladelse efter en konkret vurdering.

...

Opholdstilladelse til børn er endvidere betinget af, at de pågældende *tager ophold* hos forældrene (*fremhævet af mig*). Hvis de efter kort tid flytter fra forældrene, er forudsætningerne for tilladelsen bortfaldet, og muligheden for at inddrage den for så vidt til stede. Dette er man også veget tilbage for, da det efter danske forhold må anses for urimeligt at tvinge 18-20-årige børn til at blive boende hos forældrene.

...«

(B) er under 18 år; jeg går ud fra, at (A) har forældremyndighed over ham; efter det oplyste vil (B) tage ophold hos (A).

Det forekommer mig herefter mest nærliggende at antage, at (B), såfremt en bekendtgørelse i overensstemmelse med udvalgets udkast havde været gennemført på tidspunkterne for justitsministeriets afgørelser, ville have været omfattet af formuleringen i § 25, stk. 1, nr. 3.

Efter at justitsministeriet traf afgørelser i sagen og afgav udtalelse til mig, har justitsministeren i en besvarelse den 4. marts 1980 af et spørgsmål i folketinget (nr. 441 - fra Inge Krogh) udtalt,

»... at justitsministeriet allerede nu i det væsentligste administrerer efter de regler, som er foreslået i betænkningen.

...«

Efter at justitsministeriet afgav sin udtalelse i sagen til mig, har ministeriet udstedt den ovennævnte bekendtgørelse af 23. maj 1980, der - som nævnt - er trådt i kraft den 1. juni 1980.

På denne baggrund har jeg fundet at burde anmode justitsministeriet om at ville tage sagen op til fornyet overvejelse og at ville meddele (A) en fornyet afgørelse, således at der herved tages stilling til betydningen af hans henvisning til udvalgsbetænkningen, jfr. nærmere ovenfor (og til betydningen af den ovenfor omtalte bestemmelse i den nu foreliggende bekendtgørelse).

Jeg udbeder mig underretning om den afgørelse, der træffes.

For så vidt ministeriet måtte fastholde det tidligere meddelte afslag, går jeg ud fra, at ministeriet vil redegøre nærmere - også over for (A) - for begrundelsen herfor.

...«

Ved skrivelse af 4. juli 1980 gjorde justitsministeriet mig bekendt med, at ministeriet i en skrivelse af samme dato havde skrevet således til A:

»Justitsministeriet foretager sig ikke videre i anledning af Deres henvendelse om opholdstilladelse til Deres søn (B), efter at tilsynet med udlændinge den 27. juni 1980 har meddelt, at man er villig til at meddele Deres søn opholdstilladelse, såfremt det dokumenteres, at Deres hustru (C), der fortsat har del i forældremyndigheden, er indforstået med, at Deres søn tager ophold i Danmark.«

Jeg meddelte herefter justitsministeriet og tilsynet med udlændinge, at jeg havde taget det oplyste til efterretning, og udbad mig oplysning om, hvad der videre skete i sagen.

I skrivelse af 15. september 1980 meddelte tilsynet med udlændinge mig, at tilsynet i henhold til moderens indforståelse i en skrivelse af 7. august 1980 havde bemyndiget den danske ambassade i Islamabad til at meddele B opholds- og arbejdstilladelse i 6 måneder.